

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobkyně: **D. M.**, nar. XXX,
státní příslušnost XXX
bytem XXX
zast. JUDr. Petrem Novotným,
advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2017, č. j. MV-73508-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra – Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jen „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-3395-34/DP-2016. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ na území České republiky.

2. Žalobkyně nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a její námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí, když správní orgány v rámci vedeného řízení porušily § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dále § 2 odst. 3, 4 správního řádu, neboť nešetřily oprávněné zájmy žalobkyně jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
4. Konkrétně žalobkyně nesouhlasí s žalovaným, že v průběhu řízení byla zjištěna jiná závažná překážka v pobytu cizince na území ČR, a sice že žadatelka neplnila na území České republiky účel předcházejícího povoleného pobytu s dobou platnosti od 3. 8. 2015 do 31. 8. 2016, tj. nestudovala. Správní orgány opřely svá rozhodnutí o sdělení studijního oddělení Fakulty tropického zemědělství České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „ČZU“), z něhož vyplývá, že žadatelka nenastoupila v akademickém roce 2015/2016 na výuku, a proto jí bylo studium přerušeno. Následně dne 27. 12. 2016 byla žadatelka ze studia vyřazena. S ohledem na výše uvedenou skutečnost dospěly správní orgány k chybnému závěru, že ze strany žadatelky došlo k jiné závažné překážce v pobytu cizince na území, resp. že žadatelka neplnila v období od 3. 8. 2015 do 8. 2. 2016 účel svého původního pobytu, tj. nestudovala, což byl důvod, pro který došlo k zamítnutí podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, a to za účelem podnikání - OSVČ.
5. Žalobkyně nesouhlasí se správními orgány, že studium na Fakultě tropického zemědělství ČZU je v jejím případě jen doplňující aktivitou k hlavní činnosti na území, kterou je podnikání. Žadatelka chtěla studovat na Fakultě tropického zemědělství ČZU, a proto se dne 30. 7. 2015 zapsala do studia. Během letních prázdnin se žalobkyně na studium připravovala a chtěla řádně studovat. Na konci září 2015 se nicméně rodina žadatelky dostala do finančních problémů, a proto žalobkyně faktický nástup na Fakultu tropického zemědělství ČZU odložila a musela se začít věnovat zajišťování finančních prostředků pro svou obživu, a začala na základě živnostenského oprávnění (platného ode dne 10. 11. 2014) intenzivně podnikat.
6. Po doručení informace o přerušení studia, podala začátkem roku 2016 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, a to za účelem podnikání - OSVČ. Žalobkyně k tomu dodává, že byla přesvědčena o tom, že i nadále plní účel svého pobytu, neboť jí studium bylo pouze přerušeno, zatímco k ukončení studia došlo až dne 27. 12. 2016. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že účel pobytu na území (údajně) neplnila již od 3. 8. 2015 do 8. 2. 2016, neboť v případě vysokoškolského studia bývají letní prázdniny v délce tří měsíců, tedy zpravidla až do konce září daného kalendářního roku. Je tedy zcela logické, že v období srpen a září 2015 do školy nechodila, a tudíž ani nemohla plnit účel svého pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně má na území ČR vytvořeno dlouhodobě stabilní rodinné zázemí. V případě, že se bude muset žalobkyně vrátit do své domovské vlasti, bude se jednat o nepřiměřený zásah do jejího rodinného života, neboť by zde musela ukončit své podnikatelské aktivity, což je aktuálně její jediný zdroj příjmu. Žalobkyně se na území ČR nachází již dlouhou dobu a vytvořila si na území ČR pevné společenské vztahy a žije zde nadto celá její nejbližší rodina. Proto se správní orgány měly více zabývat přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
8. Žalobkyně proto navrhuje, aby bylo napadnuté rozhodnutí zrušeno.
9. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla **zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ohledně** skutkového stavu a průběhu správního řízení odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. K žalobním námitkám žalovaná uvedla, že žalobkyně v žalobě oproti odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nově namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Zákon o pobytu cizinců nestanovuje však správnímu orgánu v daném případě povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K této žalobní námitce žalovaná odkazuje na odůvodnění rozhodnutí č. j. OAM-3395-34/DP-2016 ze dne 31. 03. 2017, kde se správní orgán I. stupně nad rámec zákonných povinností zabýval i dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
10. U ústního jednání, které se konalo u soudu dne 23. července 2019 zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních bodech a žalovaná odkázala na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
13. *V prvním žalobním bodu* žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z porušení § 2 odst. 1 a odst. 3, a § 2 odst. 4 správního řádu.
14. K takto formulované námitce musí soud konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale

povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.

15. Soud tedy v míře obecnosti korespondující odkazu žalobkyně na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, popř. zákona o pobytu cizinců poukazuje především na str. 2 až 5 rozhodnutí ze dne 31. 3. 2017, kde se prvostupňový orgán podrobně zabýval jak skutkovými otázkami, tak právním posouzením daného případu a rovněž na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná adekvátně navázala na zjištěný skutkový stav a v dostatečné míře se vypořádala s odvolacími námitkami. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.
16. K námitkám v nichž žalobkyně nesouhlasí s žalovaným, že v průběhu řízení byla zjištěna jiná závažná překážka v pobytu cizince na území ČR, a sice že neplnila na území České republiky účel předcházejícího povoleného pobytu, tedy nestudovala, soud zjistil ze správního spisu, že
 - Dne 3. 8. 2015 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
 - Po předložení potvrzení o studiu na Fakultě tropického zemědělství ČZU ze dne 30. 7. 2015 byl žalobkyni pobyt za účelem studia povolen na dobu od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 (č. j. OAM-25331-8/DP-2015).
 - Dne 8. 2. 2016 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem dle § 45 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání – OSVČ.
 - Dne 7. 3. 2016 doložila žalobkyně Přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, z něhož vyplývá, že žalovaná neuplatnila slevu na dani na studenta po dobu, po kterou se soustavně připravuje na budoucí povolání studiem.
 - K dotazu prvostupňového orgánu bylo dne 11. 5. 2016 prvostupňovému orgánu doručeno sdělení ČZU, z něhož vyplývá, že žalobkyně se dne 30. 7. 2015 zapsala do studia, ale při kontrole docházky bylo zjištěno, že na výuku nedochází a tak jí bylo studium přerušeno z podnětu školy od 23. 10. 2015 do 9. 9. 2016.
 - Dne 7. 10. 2016 bylo prvostupňovému orgánu na výzvu doručeno vyjádření žalobkyně, v němž uvádí, že její pobyt nikdo nefinancoval (těžká finanční situace v rodině), musela si zařídit zdroj příjmu na území ČR. Z tohoto důvodu si vyřídila živnostenské oprávnění s platností od 10. 11. 2014 a od této doby pravidelně a včas hradí odvody na PSSZ, podává daňová přiznání a vydělává si na pobyt v ČR, ve studiu chce pokračovat.
 - Přípisem ze dne 17. 1. 2017 požádal prvostupňový orgán ČZU o zaslání informací o průběhu studia žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- Dne 27. 1. 2017 byl prvostupňovému orgánu doručen přípis ČZU, z něhož vyplývá, že studentka nenastoupila ke studiu, proto jí bylo studium přerušeno od 23. 10. 2015 do 27. 12. 2016 a dnem 27. 12. 2016 byla ze studia vyřazena.
 - Dne 7. 2. 2017 byla žalobkyně osobně seznámena s podklady pro rozhodnutí.
 - Dne 31. 3. 2017 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. OAM-3395-34/DP-2016, kterým žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu zamítl.
 - Odvolání ze dne 19. 4. 2017 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.
17. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, ze dne 3. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 46, ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017 – 29).
18. Lze konstatovat, že soudní judikatura (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69) dospěla k závěru, že závažnou překážkou pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 zákona o pobytu cizinců je i situace spočívající v předchozím neplnění účelu pobytu. Aby byl plněn účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být tato činnost v období povoleného pobytu alespoň převážně vykonávána.
19. V posuzovaném případě byl žalobkyni povolen pobyt za účelem studia a to na dobu od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 (č. j. OAM-25331-8/DP-2015). Protože se žalobkyně rozhodla podnikat v České republice, požádala o vydání živnostenského oprávnění, které jí bylo vydáno s platností od 10. 11. 2014 a následně dne 8. 2. 2016 požádala i o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem dle § 45 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání – OSVČ.
20. Na základě výše uvedených zjištění prvostupňového orgánu se zdejší soud shoduje se správními orgány, že v daném případě brání vydání povolení, na základě žádosti žalobkyně ze dne 8. 2. 2016, závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kterou je situace spočívající v neplnění účelu předchozího pobytu.
21. Soud nemá pochybnost, že žalobkyně účel předchozího pobytu nenaplnila, když vůbec nenastoupila ke studiu, a právě proto jí bylo studium nejprve školou přerušeno (od 23. 10. 2015 do 27. 12. 2016) a posléze byla ze studia i vyřazena (dnem 27. 12. 2016).
22. Ani zápis žalobkyně ke studiu, jehož se žalobkyně účastnila dne 30. 7. 2015, nemůže dle soudu vyvrátit zjištěnou skutečnost, a sice že ačkoliv žalobkyně provedla úkon směřující ke studiu, tedy nechala se dne 30. 7. 2015 zapsat ke studiu, fakticky vůbec účel pobytu nenaplnila, když se studia nijak neúčastnila. Plněním účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt v daném případě udělen, je třeba rozumět faktickou realizaci vydaného povolení za účelem studia. V žádném případě nemůže stačit toliko formální předpoklad tohoto studia, jímž je zápis ke studiu. Dle soudu ani žalobkyně nemohla důvodně a logicky očekávat, že i když nenastoupí ke studiu, naplní i tak účel vydaného povolení ke studiu. Jediný úkon

dokládající vůli žalobkyně studovat, byl právě a pouze zápis žalobkyně ke studiu dne 30. 7. 2015, na základě něhož byl žalobkyni pobyt za účelem studia povolen.

23. Žalobkyní uváděné důvody, které ji měly vést k tomu, že nestudovala (její pobyt nikdo nefinancoval - těžká finanční situace v rodině), jsou pro rozhodnutí ve věci irelevantní. Je zřejmé, že žalobkyně se rozhodla zahájit svou podnikatelskou činnost ještě před podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (dne 3. 8. 2015), neboť živnostenské oprávnění jí bylo vydáno s platností již od 10. 11. 2014. V této souvislosti správně uvedl prvostupňový orgán na str. 3 v posledním odstavci rozhodnutí, že *„cizincům není zakázáno vykonávat i jinou činnost, ačkoliv jejich pobyt na území je povolen za jiným účelem. Nicméně v první řadě musí plnit účel povoleného pobytu. V tomto případě tedy mohla jmenovaná podnikat, nicméně měla především studovat, neboť za tímto účelem jí byl pobyt na území ČR povolen.“* S touto úvahou správního orgánu se soud ztotožňuje a znovu připomíná, že po úkonu dokládající vůli žalobkyně studovat, tedy zápisu žalobkyně ke studiu dne 30. 7. 2015, již žádný její úkon či důkaz svědčící o vůli žalobkyně studovat nenásledoval, resp. z jejího jednání vyplynulo, že o faktické studium na ČZU již neměla zájem, když ke studiu nenastoupila a neučinila ani žádný úkon, že by ve studiu chtěla pokračovat.
24. K námitkám žalobkyně ohledně délky prázdnin v návaznosti na vznik studijních povinností soud konstatuje, že odvolací orgán se námitkami tohoto obsahu zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde jednak uvedl, že *„Období od ukončení studia na střední škole, do okamžiku začátku cizincova navazujícího studia na vysoké škole, nelze považovat za dobu neplnění účelu pobytu.“* a jednak citoval ze zákonného ustanovení § 52 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (správně § 54 odst. 4 uvedeného zákona pozn. soudu), že *„V době přerušení studia není osoba studentem. Uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, vzniká osobě právo na opětovný zápis do studia...“* a dodal na základě zjištění daného případu (žadatelka nenastoupila ke studiu, proto jí byla studium z podnětu školy přerušeno od 23. 10. 2015 do 9. 9. 2016 a následně byla dnem 27. 12. 2016 vyřazena ze studia), že ode dne 23. 10. 2015 nebyla jmenovaná studentem, a protože se jím již nestala, nesplňovala účel pobytu až do 31. 8. 2016. I s touto úvahou se soud ztotožňuje a shledává ji zcela logickou.
25. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu úspěšnými.
26. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, k čemuž blíže uvedla, že má na území ČR vytvořeno dlouhodobě stabilní rodinné zázemí a pokud by se musela vrátit do své vlasti, musela by zde ukončit své podnikatelské aktivity, což je aktuálně její jediný zdroj příjmu.
27. K takto obecně pojaté námitce soud konstatuje, že § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje kritéria, jejichž prizmatem se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat, např. posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V nyní rozhodované věci však správní orgán postupoval podle § 56 odst. 1 citovaného zákona, přičemž toto ustanovení neobsahuje požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů

rozhodnutí. Ani v tomto směru tedy správní orgány nemohly pochybit. Lze dodat, že přesto se správní orgán prvního stupně alespoň ve stručnosti možným dopadům rozhodnutí zabýval.

28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu